

Sygn. akt IV P 296/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Szlufik

Ławnicy: H. M., K. K.

Protokolant: Agnieszka Mihułka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2016 r. we W.

sprawy z powództwa R. C.

przeciwko (...) Spółka z o.o. we W.

o sprostowanie świadectwa pracy, odszkodowanie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda R. C. na rzecz strony pozwanej (...) Spółka z o.o. we W. kwotę 467 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nie obciąża powoda kosztami sądowymi zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód R. C., pozewem z dnia 30 marca 2015 r. wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia /data stempla pocztowego na karcie 18/ wniósł o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 24 października 2014 r. w pkt 8a, poprzez umieszczenie informacji, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę; zasądzenie na jego rzecz kwoty 1.866,00 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami od daty doręczenia pozwu do dnia zapłaty, a ponadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie powód wskazał, że był zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę z dnia 30 grudnia 2005 r., na stanowisku Dyrektora D. Ortopedii-specjalista produktu .. (...) dniu 24 października 2014 r. otrzymał pismo, którym pozwany pracodawca rozwiązał z nim umowę o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy tj. bez wypowiedzenia z winy pracownika. Podał, że jednocześnie w tym samym dniu otrzymał świadectwo pracy. Powód wskazał, że jego winy pozwany upatrywał w prowadzeniu przez niego działalności konkurencyjnej w zakresie sprzedaży implantów firmy (...) i zawarcie prywatnie kontraktów, co naraziło Spółkę na olbrzymie straty sięgające setek tysięcy złotych.

Powód zarzucił, że wskazana przyczyna wypowiedzenia została sformułowana zbyt ogólnikowo, jest nieprecyzyjna, nie została udowodniona, a przede wszystkim stanowiła już wcześniej podstawę do wypowiedzenia jemu umowy o pracę.

Na poparcie swoich twierdzeń podniósł, że przed podjęciem przez niego działalności polegającej na sprzedaży implantów firmy (...), zwracał się do pracodawcy z wnioskiem o wyrażenie takiej zgody, co w konsekwencji

doprowadziło do rozwiązania z nim umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31 października 2014 r.

Kolejno zwrócił uwagę, że skoro już pismem z dnia 21 lipca 2014 r. wypowiedziana została jemu umowa o pracę, gdzie źródłem jej rozwiązania było podjęcie działalności konkurencyjnej zmierzającej do przejęcia przedstawicielstwa firmy (...), to za niedopuszczalne należy uznać rozwiązanie umowy o pracę w późniejszym terminie z powołaniem się na tożsamą przyczynę.

Powód wyjaśnił, że z uwagi na zaistniałą sytuację, pismem z dnia 28 października 2014 r. wystąpił do pozwanego z wezwaniem do sprostowania świadectwa pracy, jednakże nie otrzymał w tym zakresie żadnej odpowiedzi.

Podniósł, że rozwiązanie umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym nie mogło nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. Skoro już w piśmie z dnia 24 lipca 2014 r. zarzucono powodowi działania konkurencyjne – co stanowiło przyczynę wypowiedzenia jemu umowy o pracę, to dokonane w trybie dyscyplinarnym rozwiązanie umowy pismem z dnia 24 października 2014 r. uznać należy za spóźnione.

Powód wskazał, że wysokość żądania w zakresie odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy została ustalona w oparciu o art. 60 k.p. – przy uwzględnieniu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia powoda w kwocie 7.000 zł brutto.

Strona pozwana (...) Spółka z o.o. z siedzibą we W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.

Przyznając fakt zatrudnienia powoda stroną pozwaną wskazała, w związku z przejęciem z dniem 1 maja 2012 r. nowego produktu „implanty ortopedyczne” niemieckiej firmy (...), powód objął stanowisko Dyrektora D. Ortopedii. Podała, że w maju 2014 r. powód poinformował, że ma zamiar usamodzielnić się i podjąć sprzedaż implantów na własny rachunek, natomiast w lipcu 2014 r. przedstawił projekt umowy dystrybucyjnej pomiędzy nim a firmą (...). Wyjaśniła dalej, że mając na względzie powyższe okoliczności, zgodnie z art. 36 § 1 pkt 3 k.p., w dniu 21 lipca 2014 r. rozwiązała z powodem umowę o pracę za 3 miesięcznym okresem wypowiedzenia. Oświadczenie o wypowiedzeniu stosunku pracy zostało skutecznie doręczone powodowi w dniu 28 lipca 2014 r., przy czym jako przyczynę wskazano „podjęcie działań zmierzających do przejęcia przedstawicielstwa (...)”.

Strona pozwana podniosła, że w połowie października 2014 r. otrzymała informację, że powód od kilku miesięcy osobiście startuje w przetargach na implanty do odbiorców, które dotychczas były obsługiwane przez stronę pozwaną. Z tych też powodów strona pozwana niezwłocznie dokonała sprawdzenia tej informacji w Internecie, a zatem w październiku 2014r. ujawniono, iż należąca do powoda firma (...) startowała w przetargach o dostawę implantów już co najmniej od miesiąca marca 2014 r. i przejęła kontrakty pozwanej o wartości 1.086.194,00 zł. Wskazała, że nie bez znaczenia na kwalifikację postępowania powoda miała okoliczność wprowadzania kontrahentów w błąd informując ich, że firma powoda powstała na skutek podzielenia pozwanej spółki, w wyniku którego sprzedaż implantów przejęła firma powoda. Co więcej, powód nie przygotowywał ofert strony pozwanej do przetargów, co zresztą należało do jego obowiązków, albowiem każdorazowo przedstawiał własne oferty, które wygrywał.

Strona pozwana podała, że w wyniku postępowania wyjaśniającego w dniach 23 – 24 października 2014 r., ustaliła, że już od marca 2014 r. do października 2014 r. powód po wygranych przetargach w B., Z., W., O. i P. korzystał z należących do pozwanego pracodawcy zestawów implantów ortopedycznych, pozostających w depozycie szpitali, uzupełniając jedynie zużyte implanty. Wyjaśniła dalej, że w związku z powyższym, w dniu 24 października 2014 r. rozwiązała bez wypowiedzenia z winy powoda stosunek pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., a jako podstawę rozwiązania wskazała działanie na szkodę spółki (...), poprzez prowadzenie od kwietnia 2014 r. konkurencyjnej działalności w sprzedaży implantów firmy (...) i zawarcie prywatnie kontraktów, co naraziło spółkę na olbrzymie straty. Strona

pozwana zaprzeczyła, aby kiedykolwiek powód zwracał się do pracodawcy o wyrażenie zgody na zawarcie umowy z (...).

Na poparcie swojego stanowiska w sprawie, strona pozwana powołała orzecznictwo Sądu Najwyższego.

W toku postępowania stanowiska stron nie uległy dalszej zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) Spółka z o.o. we W., na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego prowadzi działalność w zakresie produkcji sprzętu medycznego i chirurgicznego oraz przyrządów ortopedycznych, mebli medycznych, usług w zakresie instalowania, naprawy i konserwacji sprzętu medycznego, w tym chirurgicznego, sprzedaży detalicznej wyrobów farmaceutycznych, sprzedaży detalicznej artykułów medycznych i ortopedycznych, reklamy, doradztwa w zakresie sprzętu komputerowego i oprogramowania, przetwarzania danych i innych usług związanych z informatyką.

Strona pozwana w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, w trybie przetargu nieograniczonego składa oferty w zakresie sprzedaży i dostawy implantów ortopedycznych dla Szpitali oraz Zakładów Opieki Zdrowotnej.

dowód: - odpis KRS strony pozwanej k. 42 – 45;

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej J. J. /płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 23 marca 2016 r. k. 210/.

Powód został zatrudniony u strony pozwanej z dniem 6 czerwca 2005 r., początkowo na podstawie umowy o pracę na czas określony do dnia 31 grudnia 2005 r., a następnie od dnia 01 stycznia 2006 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku specjalisty produktu w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem miesięcznym 3.700,00 zł brutto.

dowód: akta osobowe powoda, w tym: umowa o pracę na czas określony z dnia 6 czerwca 2005 r., umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 31 grudnia 2005 r.

W dniu 01 maja 2012 r. strona pozwana przejęła nowy produkt „implanty ortopedyczne” niemieckiej firmy (...).

W związku z powyższym, z dniem 01 maja 2012 r. powód objął stanowisko Dyrektora D. Ortopedii z wynagrodzeniem miesięcznym 6.500,00 zł.

Powód sprawował nadzór nad D. Ortopedii a nadto, przygotowywał dokumenty przetargowe i wraz z Prezesem Zarządu firmy decydował, do których jednostek zostaną złożone oferty.

Powód był upoważniony do występowania w przetargach w imieniu strony pozwanej.

dowód: - potwierdzenie zmiany stanowiska – uposażenia, w aktach osobowych powoda;

- zeznania świadka I. K. (1) /płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 7 października 2015 r. k. 124/;

- przesłuchanie powoda / płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 23 marca 2016r. k. 210/.

W ramach zawartych umów, czy to ze szpitalami czy zakładami opieki zdrowotnej strona pozwana jako dostawca musiała każdorazowo pozostawiać w placówce depozyt w postaci implantów ortopedycznych stanowiących dyżurne wyposażenie B. Operacyjnego na czas trwania umowy, który każdorazowo należało uzupełniać po zużyciu.

Wartość każdego z depozytów wynosi od kilku do kilkunastu tysięcy złotych.

Dowód: zeznania świadka P. Ź. /płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 7 października 2015 r. k. 124/.

Ze stroną pozwaną, na podstawie umowy prowizyjnej współpracowała firma (...) w Ł. – A. W. (1), która zajmowała się sprzedażą hurtową wyrobów farmaceutycznych i medycznych.

Dowód: zeznania świadka A. W. (1) /płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 14 grudnia 2015 r. k. 156/.

Od 2013 r. u strony pozwanej zaczęła komplikować się sytuacja z dostawami implantów do kontrahentów, zdarzały się opóźnienia tygodniowe, dwutygodniowe, a nawet 3 miesięczne. Przyczyną tych opóźnień była trudna sytuacja finansowa strony pozwanej.

Sankcją za opóźnienia były kary pieniężne, a w skrajnych przypadkach także rozwiązywanie umów zawartych z poszczególnymi jednostkami.

W związku z tym Prezes Zarządu J. J., aby ratować firmę wystąpił do Agencji (...) o pożyczkę, którą otrzymał jeszcze w 2013 r.

Dowód: - zeznania świadków: I. K. (1), P. Ż. /płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 7 października 2015 r. k. 124/;

- zeznania świadka A. W. (1) /płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 14 grudnia 2015 r. k. 156/;

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej J. J. /płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 23 marca 2016 r. k. 210/.

W dniu 26 kwietnia 2014 r. powód wraz z żoną M. C. i Prezesem J. J. jechał samochodem na ślub pracownicy Spółki pani I. K. (1). W czasie jazdy powód poinformował Prezesa, że ma zamiar rozpocząć własną działalność gospodarczą, obejmującą sprzedaż implantów. Pan J. J. odpowiedział, że nie widzi przeszkód, szpitali w Polsce jest ponad 700, przy czym Prezes wskazał, że przed podjęciem jakichkolwiek działań powód powinien uzgodnić to z firmą.

Zarówno w trakcie rozmowy w dniu 26 kwietnia 2014 r. jak i w następnych dniach, Prezes Zarządu strony pozwanej nigdy nie wyraził zgody, aby powód wykorzystywał zabezpieczenia implantów strony pozwanej w składanych przez swoją firmę ofertach do szpitali.

Dowód: - zeznania świadków: M. C., A. W. (1) /płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 14 grudnia 2015 r. k. 156/;

- przesłuchanie powoda / płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 23 marca 2016r. k. 210/;

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej J. J. / płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 23 marca 2016 r. k. 210/.

W lipcu 2014 r. powód przedstawił Prezesowi J. J. draft umowy dystrybucyjnej pomiędzy nim a firmą (...), na co Prezes oświadczył, że nie może zabronić powodowi prowadzenia własnej firmy. Jednakże stwierdził, iż od tej pory nie może być już pracownikiem strony pozwanej. Strony ustaliły, że stosunek pracy pomiędzy nimi ulegnie rozwiązaniu na skutek wypowiedzenia umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia.

W związku z powyższym strona pozwana pismem z dnia 21 lipca 2014 r. wypowiedziała powodowi umowę o pracę zawartą 30 grudnia 2005 r. z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynie w dniu 31 października 2014 r. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano podjęcie przez powoda działań zmierzających do przejęcia przedstawicielstwa firmy (...).

Dowód: - oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem (w aktach osobowych powoda);

- odpis korespondencji drogą elektroniczną Prezesa strony pozwanej z p. M. K. i p. A. W. k.165, 166;

- przesłuchanie powoda / płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 23 marca 2016r. k. 210/;

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej J. J. / płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 23 marca 2016 r. k. 210/.

W październiku 2014 r. strona pozwana powzięła wiadomość, że powód po wygranych przetargach w B., Z., W., O. i P. korzystał z należącego do pozwanego zestawu implantów ortopedycznych, pozostających w depozycie szpitali.

Okazało się, że powód pozostając nadal w stosunku zatrudnienia ze stroną pozwaną, startował w przetargach na implanty, występując wówczas jako przedstawiciel firmy (...), korzystając jednocześnie z depozytów należących do strony pozwanej.

Startując ponadto w przetargach z potencjalnymi klientami strony pozwanej, powód działał tym samym na szkodę pracodawcy.

Zarówno Prezes J. J. jak i żaden z pracowników firmy (...) nie wiedział, że powód od kwietnia 2014r. startuje w przetargach na sprzedaż implantów, reprezentując własną firmę, a nie stronę pozwaną.

W okresie zatrudnienia u strony pozwanej tj. od maja 2014r. do października 2014 r. powód, działając w imieniu firmy (...), wygrał przetargi na materiały medyczne w następujących miejscowościach:

- w dniu 21 maja 2014 r. w K. na kwotę 446.077, 20 zł;
- w dniu 12 czerwca 2014 r. w B. na kwotę 197.434, 80 zł;
- w dniu 2 lipca 2014 r. w P. na kwotę 179.535 zł;
- w dniu 26 lipca 2014 r. w W. na kwotę 213.900, 00 zł;
- w dniu 17 września 2014 r. w Z. na kwoty 12.663,00 zł i 31.401,00 zł;
- w dniu 20 października 2014 r. w O. na kwotę 5.148, 00 zł.

Powód informował kontrahentów, że firma (...), powstała w wyniku podziału (...) Spółka z o.o. i przejęła sprzedaż implantów.

Dowód: - wydruk ze strony Internetowej R.- (...) k. 50 – 51;

- zeznania świadków: I. K. (1), P. Ż. /płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 7 października 2015 r. k. 124/;
- zeznania świadka A. W. (1) /płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 14 grudnia 2015 r. k. 156/.

W związku z powyższym, strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę z dniem 23 października 2014 r., bez wypowiedzenia, z winy pracownika w trybie art. 52 §1 pkt 1 Kodeksu pracy, jako przyczynę wskazując działanie na szkodę Spółki poprzez prowadzenie od kwietnia 2014 r. konkurencyjnej działalności w sprzedaży implantów firmy (...) i zawarcie prywatnie kontaktów, co naraziło spółkę na olbrzymie straty sięgające setek tysięcy złotych.

W piśmie nie zawarto pouczenia o przysługującym powodowi prawie złożenia odwołania do Sądu Pracy.

Jednocześnie powód otrzymał świadectwo pracy.

Dowód: - akta osobowe powoda w tym, pismo z dnia 24 października 2014 r. o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, świadectwo pracy;

- zeznania świadków: I. K. (1), P. Ż. /płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 7 października 2015 r. k. 124/;
- przesłuchanie powoda / płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 23 marca 2016r. k. 210/;
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej J. J. / płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 23 marca 2016 r. k. 210/.

Pismem datowanym na dzień 23 października 2014 r., skierowanym do (...) Szpitala Wojewódzkiego im. (...) w P. strona pozwana zwróciła się z prośbą o zwrot instrumentarium oraz depozytu.

W odpowiedzi Szpital wskazał, iż nie ma takiej możliwości, ponieważ w dniu 9 czerwca 2014 r. została podpisana umowa z firmą (...), której przedmiotem była sprzedaż i dostarczanie implantów ortopedycznych. Ponadto, Dyrektor Szpitala w P. poinformował, że w imieniu wybranej w przetargu firmy kontaktował się Pan A. W. (1) – reprezentujący dotychczas firmę (...) Spółka z o.o., który poinformował, że instrumentarium oraz depozyt asortymentu objęty umową jest następstwem/kontynuacją dotychczasowej umowy z firmą (...) Spółka z o.o., zatem wszystko pozostaje bez zmian.

Strona pozwana poinformowała Dyrektora Szpitala w P., że A. W. (1) nigdy nie pracował w firmie (...) i nie miał prawa do jej reprezentowania. Jednocześnie wskazano, że z Dyrektorem R. C. z dniem 23 października 2014r. została rozwiązana umowa o pracę ze skutkiem natychmiastowym za działanie na szkodę Spółki.

Dowód : - pismo z (...) Szpitala Wojewódzkiego w P. k. 48;

- pismo strony pozwanej z dnia 24 października 2014 r. k. 49;

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej J. J. / płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 23 marca 2016 r. k. 210/.

Strona pozwana pismem z dnia 23 października 2014 r. rozwiązała umowę prowizyjną z firmą (...) w związku z zaniebaniem obowiązku nadzoru nad terenem w zakresie implantów ortopedycznych firmy (...) i nie powiadomieniem Zarządu Spółki o zawarciu umów na dostawę implantów przez firmę (...).

Dowód : pismo z dnia 23 października 2014 r. k. 74.

Powód niezwłocznie po otrzymaniu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia sprawdził w Internecie kiedy pracodawca może rozwiązać umowę w trybie art. 52 Kodeksu pracy, termin do wniesienia odwołania do Sądu Pracy.

Dowód: przesłuchanie powoda / płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 23 marca 2016r. k. 210/.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 7.280,00 zł brutto.

Dowód: zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 46.

W wyniku działań powoda, strona pozwana utraciła kontrakty z niektórymi z dotychczasowych przedsiębiorców. Powód przejął kontrakty strony pozwanej o wartości 1.086.194,00 zł.

Pismem z dnia 28 października 2014 r. Szpital (...) z Przychodnią w W. zwrócił się do strony pozwanej z prośbą o odbiór zestawów implantów ortopedycznych stanowiących dyżurne wyposażenie B. Operacyjnego na czas trwania umowy na dzień 3 listopada 2014 r.

Dowód: - pismo ze Szpitala (...) w W. z dn. 28 października 2014 r. k. 47;

- zeznania świadków I. K. (1), P. Ż. /płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 7 października 2015 r. k. 124/.

Powód pismem z dnia 28 października 2014 r. wezwał stronę pozwaną do sprostowania otrzymanego świadectwa pracy oraz cofnięcia zawartego w piśmie z dnia 24 października 2014r. oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Prezes J. J. nie wyraził na to zgody i postanowił pozostawić pismo bez odpowiedzi.

Dowód: pismo powoda z dnia 28 października 2014 r. w aktach osobowych.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

Powód R. C. złożonym pozwem domagał się sprostowania świadectwa pracy z dnia 24 października 2014 r. wystawionego przez stronę pozwaną w pkt 8a, poprzez umieszczenie informacji, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę oraz zasądzenia na jego rzecz kwoty 1.866,00 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, wraz z ustawowymi odsetkami od daty doręczenia pozwu do dnia zapłaty, wnosząc jednocześnie o przywrócenie terminu do wniesienia nin. pozwu.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów załączonych do akt sprawy, których autentyczności, formy oraz treści nie kwestionowała żadna ze stron postępowania.

Podstawą ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie okazały się również zeznania świadków I. K. (1) oraz P. Ż., które spójnie i logicznie korespondowały z zeznaniami przesłuchiwanego w charakterze strony pozwanej J. J.. Wskazani świadkowie potwierdzili, że powód działał na szkodę strony pozwanej, w ten sposób, że będąc zatrudnionym w pozwanej Spółce (...) przystępował do przetargów na sprzedaż i dostawę implantów ortopedycznych, reprezentując własną firmę (...), które w efekcie wygrywał i wykorzystywał tym samym depozyty należące do pozwanego pracodawcy.

Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom złożonym przez przesłuchiwanego w charakterze strony pozwanej J. J. – Prezesa Zarządu (...) Spółka z o.o.

Odmienne Sąd potraktował zeznania świadków M. C. i A. W. (1) i uznał, że zasługują one na uwzględnienie tylko w tej części, w której korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Zdaniem Sądu, wskazani świadkowie mogli być zainteresowani korzystnym dla powoda rozstrzygnięciem, M. C. jako osoba bliska dla powoda, a A. W. (1) z uwagi na bliską współpracę z firmą (...). Zdaniem Sądu należało uwzględnić okoliczność, że w piśmie z dnia 24 października 2014 r. Dyrektor Szpitala w P. wskazał, że to właśnie A. W. (1) – dotychczas reprezentujący (...) Spółka z o.o., kontaktował się w imieniu firmy należącej do powoda R. – (...) i informował, że instrumentarium oraz depozyt asortymentu objętego umową stanowi następstwo/kontynuację dotychczasowej umowy ze stroną pozwaną.

W konsekwencji, zeznania samego powoda Sąd ocenił jako mało wiarygodne, niespójne i budzące wątpliwości. W trakcie przesłuchania powód podnosił wiele, mało istotnych faktów i udzielał wymijających odpowiedzi, przez co można było odnieść wrażenie, że unikał odpowiedzi na większość zadawanych jemu pytań. Twierdzenia powoda, zwłaszcza w zakresie w jakim wskazywał na okoliczności niedotrzymania terminu do wniesienia odwołania, nie zostały poparte żadnym dowodem, a dodatkowo stanowią zaprzeczenie tez wskazanych w pozwie. Z kolei zeznania w części dotyczącej przyczyny dyscyplinarnego zwolnienia, utwierdziły jedynie Sąd w przekonaniu o zasadności rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy.

Z treści złożonego pozwu wynikało, że powód uchybił 14 - dniowemu terminowi do wniesienia odwołania, albowiem w piśmie z dnia 24 października 2014 r. o dyscyplinarnym zwolnieniu, pozwany pracodawca nie zawarł pouczenia o prawie odwołania do Sądu Pracy, przy czym takie pouczenie zostało zawarte w treści świadectwa pracy i jak wskazywał powód, wystąpił do strony pozwanej z wnioskiem o jego sprostowanie, ale cały czas oczekiwał na odpowiedź od pracodawcy, która jednak nie nastąpiła.

Na wstępie należy wyjaśnić że, zgodnie z art. 264 § 2 Kodeksu pracy, żądanie przywrócenia do pracy lub odszkodowania wnosi się do sądu pracy w ciągu 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia lub od dnia wygaśnięcia umowy o pracę. Terminy wskazane w art. 264 Kodeksu pracy są terminami prawa materialnego i po ich upływie pracownik traci możliwość dochodzenia określonych w tym przepisie roszczeń na drodze sądowej. Oznacza to, że jeżeli pracownik wniesie pozew o przywrócenie do pracy z naruszeniem 7 lub 14-dniowego terminu, powództwo zostanie oddalone.

Zgodnie z art. 97 § 1 Kodeksu pracy, w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Wydanie świadectwa pracy nie może być uzależnione od uprzedniego rozliczenia się pracownika z pracodawcą.

W myśl § 2¹ ww. artykułu, pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Natomiast, na podstawie art. 265 § 1 Kodeksu pracy jeżeli pracownik nie dokonał – bez swojej winy – w terminie czynności, o których mowa w art. 97 § 2¹ i w art. 264, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu.

Według art. 265 § 2 Kodeksu pracy wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu.

Przesłankę „bez winy pracownika” należy analizować przy uwzględnieniu z jednej strony subiektywnej zdolności do oceny rzeczywistego stanu rzeczy, mierzonej zwłaszcza poziomem wykształcenia, skalą posiadanej wiedzy prawniczej i życiowego doświadczenia, a z drugiej – zobiektywizowanym stopniem staranności, jakiej można oczekiwać od strony należącej do własnych interesów (Kijowski A., G. K., Kodeks pracy. Komentarz, Wyd. 6).

Nie ulega wątpliwości, że oświadczenie strony pozwanej z dnia 24 października 2014r. o rozwiązaniu z powodów umowy o pracę bez zachowaniu okresu wypowiedzenia było wadliwe pod względem formalnym, bowiem nie zawierało pouczenia o przysługującym prawie do odwołania się do Sądu Pracy, o którym mowa w art. 30 § 5 Kodeksu pracy.

Nie mniej jednak, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd nie znalazł podstaw do przywrócenia uchybionego terminu do wniesienia odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, a zatem do wniesienia powództwa o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 1866, 00 zł brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy.

Wbrew twierdzeniom pozwu, Sąd ustalił, że powód miał świadomość, że może skorzystać z prawa odwołania do Sądu Pracy, bowiem wiedzę taką zaczerpnął z Internetu - niezwłocznie po otrzymaniu oświadczenia o dyscyplinarnym zwolnieniu. W trakcie przesłuchania powód wprost przyznał, „wiedziałem o odwołaniu, od razu sprawdziłem artykuł (...), przeczytałem sobie to w Internecie, tak, że wiedziałem”. Sąd uwzględnił przy tym okoliczność, że w trakcie dalszego przesłuchania powód próbował temu zaprzeczyć, wskazując, że źle się wyraził i sprawdzał inne kwestie, jednakże zdaniem Sądu czynił to bezskutecznie.

W ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, że powód jako osoba wykształcona, zajmująca dość wysokie stanowisko, posiadał wiedzę pozwalającą właściwie ocenić i zrozumieć treść oświadczenia pracodawcy, a posilkując się wiedzą Internetową miał możliwość wniesienia odwołania w terminie określonym przez przepisy prawa pracy.

Co więcej, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pouczenie o którym mowa w art. 30 § 5 Kodeksu pracy, zostało zawarte w treści świadectwa pracy, które powód otrzymał wraz z pismem o dyscyplinarnym zwolnieniu, jeszcze w dniu 24 października 2014r. W związku z tym, pismem z dnia 28 października 2014 r. powód zwrócił się do pozwanego z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy i cofnięcie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, jednakże pozwany pracodawca nie wyraził zgody. W treści pozwu powód wskazywał, że uchybił terminowi, bowiem od dnia złożenia wniosku czekał na odpowiedź ze strony pracodawcy.

Trudno dać wiarę również temu argumentowi. W ocenie Sądu, za mało wiarygodne należało uznać twierdzenie powoda, jakoby od dnia złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy, tj. od dnia 28 października 2014 r. do dnia 24 marca 2015 r., w którym to skontaktował się z profesjonalnym pełnomocnikiem, a zatem przez okres 5 miesięcy oczekiwał biernie na odpowiedź ze strony pracodawcy. Z wiarygodnych zeznań przesłuchiwanego w charakterze

strony pozwanej J. J. wynika, że powód po otrzymaniu oświadczenia o dyscyplinarnym zwolnieniu, niejednokrotnie kontaktował się z pracownikami pozwanego i za ich pomocą próbował wpłynąć na decyzje przełożonego. Co więcej, uwzględnieniu podlegała okoliczność, że w trakcie przesłuchania sam powód wielokrotnie podkreślał, że począwszy od listopada 2014 r. próbował skontaktować się z pozwanym pracodawcą celem polubownego zakończenia sporu. Dlatego też, trudno uznać, że powód podejmując tak liczne próby rozmów ugodowych z Prezesem nie uzyskał informacji o odmowie sprostowania świadectwa pracy i cofnięcia oświadczenia o dyscyplinarnym zwolnieniu.

W związku z tym, mając na uwadze fakt, że po stronie powoda nie zaistniały żadne szczególne okoliczności uniemożliwiające złożenie odwołania do Sądu Pracy w ustawowym terminie, Sąd oddalił wniosek o jego przywrócenie, podobnie jak termin do sprostowania świadectwa pracy.

Jak podkreśla się w judykaturze, niezachowanie przez pracownika terminu do zaskarżenia czynności prawnej pracodawcy rozwiązującej stosunek pracy (art. 264 Kodeksu pracy) wyłącza potrzebę rozważania zasadności i legalności przyczyn rozwiązania umowy o pracę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2001r., sygn. akt I PKN 693/00, opubl. OSNP 2003/22/539).

Uchybienie materialnoprawnych terminów do zaskarżenia czynności rozwiązującej stosunek pracy wyklucza późniejsze sądowe weryfikowanie zasadności lub zgodności z prawem dokonanego rozwiązania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2006r., sygn. akt I PK 156/06, opubl. LEX nr 950605).

Nie mniej jednak, ustosunkowując się do zarzutów powoda dotyczących zasadności dokonanego rozwiązania umowy Sąd uznał, że nie doszło do naruszenia przepisów o rozwiązywaniu umów w trybie art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy.

Strona pozwana rozwiązując z powodem umowę o pracę wskazała jako podstawę prawną art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy. Zgodnie z treścią tego przepisu pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych.

Strona pozwana – pracodawca w piśmie z dnia 24 października 2014 r. (doręczonym powodowi w tym samym dniu) wskazała, że z dniem 23 października 2014 r. rozwiązuje z powodem bez zachowania okresu wypowiedzenia umowę o pracę zawartą w dniu 30 grudnia 2005 r., w związku z działaniem na szkodę spółki (...) poprzez prowadzenie od kwietnia 2014 r. konkurencyjnej działalności w zakresie sprzedaży implantów firmy (...) i zawarcie prywatnie kontraktów, co naraziło spółkę na straty sięgające setek tysięcy złotych.

Powód podnosił, że skoro w piśmie z dnia 21 lipca 2014 r. zarzucano jemu działania konkurencyjne, co było przyczyną wypowiedzenia mu umowy, to dokonanie w trybie dyscyplinarnym rozwiązanie umowy pismem z dnia 24 października 2014 r. uznać należy za spóźnione.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, że rozwiązanie z powodem umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym było uzasadnione, nie naruszało przy tym przepisów o rozwiązaniu umów w tym trybie oraz zostało uczynione zgodnie z terminem wynikającym z art. 52 § 2 Kodeksu pracy. Zachowanie powoda nosiło znamiona ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, a przyczyny wskazane w oświadczeniu pracodawcy miały charakter rzeczywisty i konkretny.

Przede wszystkim wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 52 § 2 Kodeksu pracy, rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniających rozwiązanie umowy. Z ustaleń Sądu wynika, że pozwany pracodawca powziął wiadomość o działaniach powoda w toku czynności wyjaśniających podjętych w październiku 2014 r., a zatem wręczenie powodowi dyscyplinarnego zwolnienia mieściło się w terminie 1 miesięcznym.

Zdaniem Sądu, absurdalne są twierdzenia powoda w pozwie, że przyczyna wypowiedzenia w piśmie z dnia 21 lipca 2014 r. jest tożsama z przyczyną wskazaną w oświadczeniu o dyscyplinarnym zwolnieniu z dnia 24 października 2014 r. Przede wszystkim zaznaczyć należy, że inne były okoliczności wręczenia wskazanych oświadczeń.

W toku postępowania sam powód wskazał, że decyzja strony pozwanej o wypowiedzeniu stosunku pracy w lipcu 2014 r., stanowiła skutek wcześniejszych rozmów pomiędzy stronami, w których to powód deklarował, że zamierza podjąć własną działalność. Twierdzenie jakoby powodowi strona pozwana zarzucała działalność konkurencyjną w lipcu 2014 r. pozostają nieuzasadnione. Zauważyć należy, że powód wbrew wcześniejszym oświadczeniom, jeszcze w trakcie stosunku pracy podjął działalność konkurencyjną, wykorzystując swoją pozycję i kontakty strony pozwanej, a tym samym działając na niekorzyść pracodawcy. Nie ulega zatem wątpliwości, z czego zdaniem Sądu, powód doskonale zdaje sobie sprawę, że przyczyna wskazana w dyscyplinarnym zwolnieniu odnosiła się do działań powoda, które należy zakwalifikować jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych.

Zakwalifikowanie zachowania pracownika jako ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych, każdorazowo zależy od powierzonych mu przez pracodawcę obowiązków, charakteru wykonywanej pracy oraz rodzaju i okoliczności naruszenia tych obowiązków. Ustalenie zakresu podstawowych obowiązków pracownika, sposobu ich naruszenia oraz stopnia zawinienia w ich niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu jest warunkiem prawidłowej oceny, czy naruszenie tych obowiązków było przyczyną uzasadniającą rozwiązanie przez pracodawcę stosunku pracy bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1998 r., I PKN 400/98, opubl. OSNP 1999/23/752).

Nie ulega wątpliwości, że powód w sposób świadomy naraził pracodawcę na szkodę i wykorzystując swoją pozycję w firmie, kontakty ale również zaufanie ze strony pracodawcy, przejął potencjalnych kontrahentów strony pozwanej, a ponadto bezprawnie wykorzystywał depozyty należące do pozwanego pracodawcy.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powód poinformował Prezesa strony pozwanej o zamiarze podjęcia własnej działalności gospodarczej w lipcu 2014r. podczas gdy pierwsze działania zaczął podejmować w już w marcu 2014 r. W trakcie przesłuchania Prezes J. J. stanowczo zaprzeczył, aby kiedykolwiek wyrażał zgodę na wykorzystywanie przez powoda zabezpieczenia implantów strony pozwanej w składanych przez swoją firmę ofertach do szpitali. Z kolei powód w trakcie przesłuchania, podejmując próby wyjaśnienia swojego zachowania oświadczył, że cały czas opierał się na domniemanej zgodzie Prezesa. Tymczasem, z zeznań świadków I. K. (2) i P. Ż. jasno wynika, że zarówno Prezes Spółki jak i pozostali pracownicy nie wiedzieli, a nawet nie przypuszczali, że od marca 2014 r. powód działając pod szyldem K. będzie startował w przetargach promując własną firmę (...).

Zauważyć należy, że niezależnie od tego, czy została podpisana umowa o zakazie konkurencji, czy też nie – pracownik jest zobowiązany dbać o dobro zakładu pracy. Działalność konkurencyjna jest zawsze uważana za działalność godzącą w dobro pracodawcy, a tym samym w dobro zakładu pracy. Podjęcie działalności konkurencyjnej w stosunku do pracodawcy uzasadnia wypowiedzenie umowy o pracę. Sąd Najwyższy, w aktualnym nadal wyroku z dnia 1 lipca 1998 r. wskazał, że podjęcie działalności konkurencyjnej wobec pracodawcy uzasadnia wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony zarówno wtedy, gdy pracownik prowadzi ją wbrew umowie o zakazie konkurencji (art. 101¹ § 1 KP), jak również wtedy, gdy takiej umowy strony stosunku pracy nie zawarły (sygn. akt I PKN 218/98, opubl. OSNP 1999, nr 18, poz. 574).

Powód co prawda nie miał podpisanej umowy o zakazie konkurencji, ale ewidentnie podejmowane przez niego działania przyczyniały się do strat finansowych pracodawcy, a w konsekwencji były działaniami na szkodę pracodawcy. Na niekorzyść powoda świadczy okoliczność, że Prezes J. J. wyraził zgodę na podjęcie przez niego działalności w obszarze sprzedaży implantów, wskazując na szerokie grono kontrahentów. Tymczasem oferty powoda zostały skierowane tylko i wyłącznie do kontrahentów strony pozwanej.

Sąd stanął na stanowisku, że działanie powoda nie zasługuje na ochronę, ponieważ nie tylko stanowi działanie na szkodę pracodawcy, ale jest postępowaniem wbrew zasadom współżycia społecznego i dobrym obyczajom.

Reasumując, Sąd uznał, że przedmiotowe rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia spełniało warunki wymagane obowiązującymi przepisami. Nie budzi wątpliwości, że zachowanie powoda nosiło znamiona ciężkiego naruszenia

podstawowych obowiązków pracowniczych i decyzja podjęta przez pracodawcę w świetle prawa była słuszna i uzasadniona.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku i oddalił powództwo.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego, należnych stronie pozwanej, zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Wysokość tych kosztów Sąd ustalił w oparciu o § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz. 490), tj. na kwotę 450 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, łącznie 467 zł.

Sąd punkcie III sentencji wyroku nie obciążył powoda kosztami sądowymi zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, biorąc za podstawę art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2014r. poz. 1025).

Dla tych motywów orzeczono jak w sentencji wyroku.